

МОЯ СІМ'Я

СТОРІНКА ДЛЯ
МАТУСЬ І ТАТУСІВ
У ПОМІЧ

ІВАН ТА ВІРА ДУБУКИ ЗІ ШМЕНЬОК ВИХОВУЮТЬ ДЕВ'ЯТЬОХ ДІТЕЙ, А ВІРА У 45 РОКІВ СТАЛА ПЕНСІОНЕРКОЮ

(Закінчення.

Поч. на 1-й стор.)

- Хотите Ви цього, чи ні, а ми все одно поїдемо. Віра погодилася стати мою дружиною. То відпустіть нас, як годиться. А через трохи ми приїдемо до вас.

- І хоч батько був категоричний, вмовила його мати Лідія Трохимівна. Вона теж була з родини віруючих і знала, зауважує Віра Анатоліївна, що її доньку ці люди не образять. От і випровадили дочку з майбутнім зятем в Україну. Вона взяла відпустку, а працювала бухгалтером у місцевому колгоспі, і поїхала.

Запитує у Віри Анатоліївни, чи їй самій страшно не було, адже бачила майбутнього чоловіка тільки другий раз за життя. Вона відповідає, що страху не було зовсім, мабуть, через те, що це Бог послав їй такого чоловіка. Тож ні на хвилину не вагалася з рішенням.

ЧОЛОВІК – НА ЗАРОБІТКИ, ДРУЖИННА – В НЕВІСТКИ!

Приїхали Іван та Віра у Шменьки. Син і сам не думав одружуватися, рішення прийняв спонтанно, а материнське серце відчувало, що повернеться з невісткою. Побули тиждень в Україні і поїхали назад до Казахстану. Там Віра розрахувалася з роботи. Батьки просили молодят справити їм весілля, але відмовився Іван, бо нікого з його родичів там не було. Тому зійшлися найрідніші, посиділи по-сімейному і відправили Віру й Івана в Україну. Тут вони розписалися і стали жити з батьками.

Віра одразу влаштувалася працювати вагарем у колгоспі, а Іван поїхав на сезонні роботи в Рівненську область. Там йому пропонували житло, аби тільки працював, але чоловік прийняв тверде рішення, що місце його – у Шменьках, біля батьків, тож дружину просив, аби з розумінням поставила-

ся до тимчасових труднощів і була в селі, батькам по господарству допомагала. З великою повагою і вдячністю пригадує Віра Анатоліївна свою свекруху Любов Андріївну. Каже:

- Мати добра була і до мене, і до дітей. Вона мені за стільки років справді рідною стала. Добре ми жили з Івановими батьками. Вони нас любили, а ми – їх.

- А Іван додає, що мама йому ще з дитинства розповідала, що треба у Бога просити добру дружину, і він обов'язково допоможе. Зараз, через стільки років, чоловік запевняє, що вимолив у Бога хорошу дружину. А мати його завжди казала, що хай невістка і чорношкіра, а якщо синочка з нею добре, то їй добре буде.

25 РОКІВ У ДЕКРЕТНІЙ ВІДПУСТЦІ

Віра попрацювала у колгоспі до виходу в декретну відпустку за найстаршою донькою Юлею і з тих пір – з 1993 року до сьогодні – вона постійно в декреті! Подружжя Дубуків дало життя одинадцятьом дітям, але двоє з них, на жаль, померли. Через рік-два народжувалися у них дітячки – Юля, Анжела, Наташа, Оля, Люба, Саша, Ванюша, Діма і найменшенький Максим. Ще один хлопчик народився з вадою серця і пожив тільки 20 днів, а ще одна дівчинка була мертвонародженою. Ось так мати-героїня (а присвоїли Вірі Дубук це звання 7 березня 2013 року) уже 25 років у декретній відпустці! За цей час три найстарших доньки Юля, Анжела і Наташа вийшли заміж і всі – у Мельники-Річицькі. Юлія – в родині Сільчуків, Анжела – у Кравчуків, а Наташа – у Супрунчуків.

ПІТАННЯ ПРИЗНАЧЕННЯ ПЕНСІЇ 45-РІЧНІЙ ЖІНЦІ

ВІВЧАВ КОМПІТЕТ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Коли ж п'яті дитині – Любі – виповнилося 14 років, як і дозволяє законодавство України, Віра Анатоліївна звернулася в управління Пенсійного фонду для призначення пільгової пенсії, так як жінкам-працівни-

кам сільського господарства за наявності п'яти і більше дітей, які досягнули 14-річного віку, незалежно від віку і стажу призначається пенсія. Проте шлях до її призначення був дуже тернистим.

Віра Анатоліївна та Іван Трохимович зібрали всі необхідні документи та звернулися в управління Пенсійного фонду в Ратнобу, однак на підставі того, що у довідці з місця роботи (СВК «Полісся») було вказано, що вона працювала на тимчасовій основі, Вірі Дубук відмовили у призначенні пенсії. Тоді Іван Трохимович звернувся до головного управління Пенсійного фонду України у Волинській області та до Пенсійного фонду України, однак і ці установи повідомили Вірі Анатоліївну, що вона не має права на призначення пенсії. Проте відступати Дубуки не збиралися. Тому звернулися до юриста Віталія Бірука, депутата районної ради, разом подали позов до суду з вимогою, щоб адміністрація СВК «Полісся» підтвердила фактичний постійний характер роботи Віри Дубук. Голова СВК Микола Тимошук пішов назустріч, проявив розсудливість, і між сторонами судового процесу була досягнута мирова угода, в рамках якої Віра Анатоліївна отримала довідку, необхідну для призначення пенсії.

Після цього Дубуки повторно звернулися в управління Пенсійного фонду в Ратнобу із заявою про призначення пенсії. Однак Вірі Дубук знову відмовили, мотивуючи тим, що вона на момент подачі заяви фактично не працювала в сільському господарстві, хоча жінка перебувала у трудових відносинах з СВК «Полісся» та знаходилася в декретній відпустці.

- Фактично в нас були підстави для звернення до суду про оскарження даного рішення. Однак ми вирішили отримати додаткові роз'яснення законодавства, - розповідає Віталій Бірук. - Для цього звернулися до народного депутата України Івана Крулька (фракція ВО «Батьківщина») із заявою про допомогу в отриманні роз'яснень. Іван Іванович зголосився нам допомогти. Він направив

депутатські звернення у Пенсійний фонд України, Міністерство праці та соціальної політики і Комітет Верховної Ради з питань соціальної політики, зайнятості та пенсійного забезпечення.

Першою прийшла відповідь з Пенсійного фонду України, у якій повідомили, що Віра Дубук не має права на призначення пенсії на пільгових умовах. Далі прийшла відповідь Комітету Верховної Ради України з питань соціальної політики, зайнятості та пенсійного забезпечення. У ній законотворці роз'яснили всі обгрунтування та визначили, що Віра Анатоліївна має право на призначення пенсії, та що її звернення адресоване Кабінету Міністрів України для перегляду рішення.

Після цього Пенсійний фонд України скасував усі рішення про відмову в призначенні пенсії та прийняв рішення про призначення пенсії з дати першого звернення. Тож 17 січня цього року Віра Дубук отримала першу виплату пенсії.

БАТЬКИ ЗУСТРІЛИСЯ НА ЦІЛІНИ

Віра Анатоліївна розповіла, що її батько – Анатолій Маркович – із містечка Новоградок Гродненської області Білорусі. Мама, Лідія Трохимівна, - українка, але виросла у Молдові. Зустрілися вони у Казахстані, куди обое поїхали піднімати ціліну. Познайомилися, закохалися, одружилися і залишилися там на все життя. У Білорусь тільки погостувати приїжджали. До речі, одного разу поїхали в гості до батьків, коли Лідія Трохимівна була вагітна Вірою. Тільки приїхали в містечко, як у жінки почалися пологи, тож Віра народилася не в Казахстані, а в Новоградку, і в паспорті у неї місце народження – білоруське містечко. А в Казахстан вона приїхала уже немовлятком в пелюшках.

ЛЮБОВ ДО ДІТЕЙ ПЕРЕДАЛАСЯ З ПОКОЛІННЯ В ПОКОЛІННЯ

У родині Буцкевичів зростає шість дівчат. Але попри те,

що своя родина була чималенька, чуйні серця Лідії й Анатолія не дали залишити напризволяще сусідських дітей, батьки яких померли. Коли представники соціальної служби приїхали забирати сестричку і трьох братиків, один із них – Толя – став плакати і просити:

- Дядьку Толю, не віддавайте нас. Я втечу, але до Вас повернуся! – Тоді Буцкевичі прийняли рішення: де шестеро годується, там і десятеро. Оформили опікунство, і так у сім'ї стало на четверо дітей більше.

І Іванові, і Вірині батьки завжди хотіли, щоб їхні діти вирости хорошими людьми. А зараз Віра та Іван просять про це Бога. Кажуть, що великих знань від своїх дітей не вимагають. Не всі можуть вчитися на відмінно. Але хочуть, щоб вони ніколи не переступали через головні цінності – любов, добро, справедливість і милосердя. І, здається, у них виходить, адже в сім'ї Дубуків панують злагода і гармонія. Дружина відповідальна за виховання дітей, а чоловік узв'язав на свої плечі відповідальність за матеріальне забезпечення родини. Остаточне рішення завжди за ним, а дружина покірно виконує вказівки чоловіка, бо знає, що він хоче для родини, як краще. Та навіть у тій ситуації, яка склалася з призначенням пенсії Вірі Анатоліївни, якби не настирливість Івана Трохимовича і його бажання добитися справедливості, нічого не було б. Та він і сам зізнається, що на певному етапі майже втратив віру в те, що результат буде позитивний. Тому Дубуки безмежно вдячні Віталію Біруку, адже саме завдяки йому вони добилися до найвищих владних кабінетів і на сьогодні це єдиний в районі випадок, коли роз'яснення щодо призначення пенсії простій сільській жінці розглядалося на рівні Комітету Верховної Ради.

Марія ЛЯХ

ПОРАДИ ДЛЯ
ЩАСЛИВОГО ЖИТТЯ

СЛІДКУЙТЕ ЗА СВОЇМИ СЛОВАМИ НЕ ТІЛЬКИ, КОЛИ ВИ НА ЛЮДЯХ, АЛЕ І ВДОМА, В СІМ'І

● Багато людей не навчилися стримувати свої думки і почуття. Якщо ви хочете жити в мирі з людьми і з собою, не вимовляєте вголос перше, що спадає вам на думку. Спочатку подумайте.

● Використовуйте свою мову на благо собі і оточуючим. Говоріть тоді, коли ваше серце наповнене любов'ю. Якщо в душі кипить злість і образа, краще промовчіть.

● Будьте пильні, не заходьте у своїй критиці або звинуваченнях надто далеко. Ніколи не закінчуйте розмову словами, здатними заподіяти образу.

● Навіть якщо ви зобов'язані зробити комусь заслужену критичні зауваження, постарайтеся згладити їх різкість позитивним відгуком про цю людину. Адже в кожній живій істоті є щось хороше. Намагайтеся знайти це хороше, підтримати його.

● Перш, ніж сказати щось людині, запитайте себе, для чого ви хочете висловитися. Ви хочете висловити свою любов, пояснити щось важливе, звільнити його, вилікувати, або ж весте в оману, звести рахунки, принизити, образити? В останньому випадку краще промовчати.

● Слово дане людям не для того, щоб послабшати або знижувати ним інших. Його роль – підтримати падаючого і підняти того, хто впав, дати світло тому, хто блукає в темряві, вказати дорогу тим, хто загубився на своєму шляху. Слово дане людям тільки для того, щоб благословляти, дякувати, об'єднувати в справедливості, мудрості та любові.

● У своїх словах треба бути обачними. Але не вимовляйте пишних слів і фраз, не давайте обіцянок, яких ви не в силах виконати.

● Слідкуйте за своїми словами не тільки, коли ви на людях, але і вдома, в сім'ї. Наша біда в тому, що ми звикаємо до своїх ближніх і поступово починаємо вважати, що вже їм то ми можемо сказати все, що про них думаємо. Ось і виходить, що найрідніші люди чують один від одного стільки грубощів і гидот, скільки їм не сказали за все життя всі їхні найлюбіші вороги, разом узяті!

● Навчіться говорити з любов'ю і добротою не тільки з людьми, але і з природою: деревами, птахами, квітами, водою.

НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

ВИ МЕНІ ЗАЗДРИТЕ! У МЕНЕ ЧОЛОВІК НАЙКРАЩИЙ!

Скільки різних історій про любов і зраду, про сімейні падіння і злети, про ціну сім'ї і мудрість! І саме, коли мудрість перемагає все інше, коли цінуєш сім'ю, незважаючи ні на що, і дбаєш про сім'ю, то, напевно, і зраду простити легше.

Ні для кого не було секретом, що Микола Сергійчук любить молоденьких дівчат, хоча давно вже скроні посріблила сивина. Він був керівником однієї з солідних організацій. Мав статки і можливість побалувати тих, хто йому подобається. Гарно виглядав завжди, і в молоді роки, і зараз, коли повернули вони за обри. Та, леліючи й догоджаючи дівчаткам, чоловік ніколи не забував про сім'ю, завжди дбав про неї, й дружину свою шанував.

Якось зібрались сусідки на вечорниці. Одна прийшла до іншої, потім третя, четверта завітала, і, щоб бути у повному складі сусідок, гукнули ще й Катерину, дружину Миколи Сергійчука. А Катерина прийшла з вином, з цукерками. Заворухилися і сусідки, хтось побіг яблуку приніс, хтось пирога, а хтось також вина. Довго сиділи. Говорили-балакали, вже й додому пора, та ніхто розходитись не поспішав. Аж тут Микола Сергійчук нарвався. Побачив веселу, хорошу компанію молодичок, і, як справжній джентльмен, через загрозу передав їм пляшку коньяку, а невдовзі ще й бутерброди приніс.

Слово за словом, після дифирамбів, які співали молодички на адресу Миколи, дійшло до того, що найбільш смілива і прямолінійна Світлана вирішила поспілкуватися сусідці Каті.

- Як ти тільки, Катю, живеш з ним?

У Катерини мало що очі на лоб не вилізли від здивування:

- Як це, як живи? - перепитала.

А "доброзичливиця" продовжувала:

- Та всі ж добре знають, а що тут втаїш, і ти знаєш, що по

молодицях твій Микола ходить, та ще й лише з молоденькими дружить, всі їхні забаганки виконує. А що ж, гроші є, ти мовчиш, гвалту не робиш, а роки біжать?! Тож, поки не зістарився зовсім, не втрачає шансу, аби у любощах побавитись...

Аж тут Катерина, яку аж пересмикувало, мовила так переконливо, що ні одна із сусідок нічого не могла сказати у відповідь.

- То це ви мені співчуваєте? У мене чоловік поганий? Та у кожній з вас чоловік куди гірший від мого! У тебе, Надько, п'є безбожню, у тебе, Таню, господар нікудишний, ти ж за нього і кошш, і ореш, і все інше робиш, а тебе, Олю, чоловік взагалі за жінку не має, тобі ж, Світлано, краще геть мовчати, бо і по молодичках ходи, і тебе кругом хати гонить, і дітям з таким батьком спокою нема.

Почувши істинну правду, у подруг-сусідок мало що щелепи не відвисли. А Катя продовжувала:

- Мій чоловік, хоч і ловелас, та не кидається на будь-кого. Подивисься, з ким він? Усі гарні, наче моделі. А хіба він нікудишний чоловік для мене? Коли він мене образив, скривдив, коли крикнув на мене? Ви щось скажете у відповідь? Коли я сама дбала, що купити, принести і як зробити? Все на чоловікових плечах. І по ночах він до мене з любов'ю і пристрасно. То ви мені ще співчуваєте? Чий чоловік так дбає про власних дітей, як мій? Мовчите? Мій Микола і в хаті порядок тримає, і дітям хати збудував, і вивчив їх, і роботою хорошою забезпечив. І про майбутнє вникнув дбає.

Жінки добре розуміли, що Катя говорить правду, і мовчали. А Катя стрималась уже ніяк не могла.

- Коли ви бачили якісь неполадки чи недоробки, безлад біля нашої хати, в хаті, по господарству? Мовчите? Не бачили! А в себе ви бачили?

І знову почала перераховувати всі промахи сусідчих чоловіків...

Сусідкам у відповідь не було що сказати. Вони продовжували мовчати, навіть Світлана, яка розпочала цю розмову. Всі добре знали, що Катя має рацію.

- Та ви мені заздрите! - на завершення дружньої вечірки мовила Катерина. - Мій чоловік у сто разів кращий від ваших, і біля нього я, як королева. Так, він має один недолік - любить дівчат, але він любить і мене, любить, поважає, жаліє, заступає і дбає... І цей його єдиний недолік я навіть бачити не хочу, бо це ніщо порівняно з тим, який він у мене чоловік, батько, дідусь, господар. Він у мене найкращий!..

Ось так! Катя пішла додому, залишивши ошелешених правдою жінок. І до цієї теми більше ніхто з них і ніколи не повертався.

Валентина БОРЗОВЕЦЬ